

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

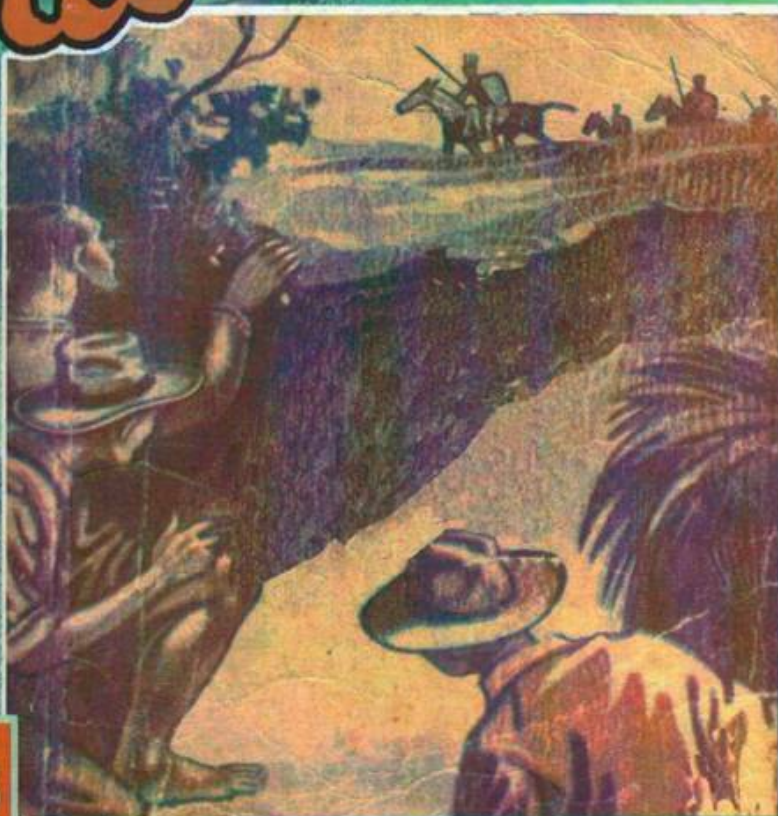
De H. WARREN.

Nr. 108.

COMOARA DIN FILDEȘ.

Traducere de LIA HÂRSU.

Aventurile submarinului DOX

108

Comoara din fildeș

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 108.

COMOARA DIN FILDEȘ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. **PREMIU PE CAPETELE NOASTRE.**

DOCTORUL BERTRAM urma cu povestirea întrerupta în seara trecuta:

— «Massers fie liniștiții – zise Pongo, liniștitor – Askari nu găsește.

Privirăm cu luare aminte peste marginea albiei secate a fluviului unde ne ghemuiserăm. Pongo îndoi încetișor în jos o creanga a tufei care-i servea de acoperire.

Dincolo călăreau șase oameni ai poliției engleze, care ne căutau. Eram doar bănuți de a fi contribuit în mare măsură la producerea unor tulburări puse la cale de un trib băștinaș.

Și cu totul întâmplător aflasem în seara trecuta la o stațiune militară izolată, ca se pusese chiar cate un premiu de o suta de lire sterline pe capul fiecăruia din noi. Era o suma destul de ispititoare, astfel trebuia să fim cu ochii în patru, până vom fi părăsit teritoriul englez. Desi când aflarăm vestea, părăsirăm în graba mica stațiune, unde un englez slăbănog și posomorit ținea o dugheana cu tot felul de mărfuri trebuincioase, patronul tot trebuie să fi intrat la bănuiala.

Căci întâmplător Pongo, cu ochii săi ageri îi observase pe urmăritori și fusese norocul nostru ca găsiserăm aici albia secata a fluviului, care ne oferea o acoperire minunată.

Numai ca se prea putea ca și călăreților să le fie cunoscuta albiei fluviului atunci trebuie să ne apărăm și noi, căci daca am fi fost luați prizonieri, nu ne-am fi putut aștepta la cruce.

Privirăm cu încordare la călăreții care formaseră un cerc larg și căutau urmele noastre în stepa. Dar avusesem noroc, căci cu puțin înainte de a se lumina de ziua se stârnișe o furtuna cu ploaie, care făcuse ca iarba din stepa să devina și mai verde și mai elastica. Astfel ca firele se ridicară îndată după trecerea noastră și numai întâmplător ne-ar mai fi putut descoperi cei șase soldați.

Călărind mereu în cerc ei se apropiau tot mai mult și în cele din urma recunoscuserăm ca era vorba de indieni, care din cine știe ce motive fuseseră transplantați de englezi aici în Africa.

— Se pare ca ne căuta atât de metodic încât ne vor găsi în cele din urma, își dădu cu părerea Marian. N-ar fi mai bine să ne furișăm spre stânga, de-a lungul albiei fluviului? Colo jos pare ca apa face un cot ascuțit. Ce crezi tu, Pongo?

— Mai așteaptă Massers – răspunse calm uriașul – Askari nu vor veni acolo Monuhu.

Zicând aceasta arata cu capul spre stânga, în stepa.

Privirăm cu interes în direct cu pricina. Monuhu însemna rinocer. Să fi fost într-adevăr un astfel de monstru în apropiere, fără ca noi să-l fi zărit când trecuserăm pe acolo?

— Privește – șopti Marian – colo la stânga, lângă tufa aceea mica.

Privii repede în direct arătată și văzui un corn uriaș, lung de vreun metru și jumătate, încovoiat în afara. Asta îmi dovedea ca era vorba de un rinocer cârn, cel mai mare soi de rinoceri, care ating doi metri înălțime și cinci lungime.

Stătea în așa fel la adăpostul tufișului înalt încât nu puteam vedea decât cornul. Când trecuserăm pe lângă el dormise probabil, fusese trezit acum de zgomotul făcut de copitele cailor. Privirăm cu încordare cum călăreții se apropiau tot mai mult de tufiș. Ma miram ca nu observau rinocerul, căci din șea puteau cuprinde mai bine împrejurimile cu privirea.

Dar poate ca asta venea de acolo ca rinocerul stătea cu total nemișcat și indienii n-or fi cunoscând soiul acesta cu cornul îndreptat înainte. Or fi crezând ca e o creangă.

Curând însă aveau să cunoască primejdiile stepei africane. Unul din călăreții era la vreo douăzeci de metri de tufiș, când uriașul rinocer sări brusc în sus și se năpusti asupra soldaților.

Calul indianului se ridica în doua picioare, călărețul încerca să-l întoarcă repede, ca să-și caute scăparea în fuga – dar era prea târziu. În clipa următoare, nenorocitul cal izbit de cornul rinocerului, se dădu peste cap, scoțând un nechezat înfiorător. Și în nechezatul acesta se pierdu răcnetul de moarte al soldatului care după câteva clipe zăcea neînsuflețit lângă animalul sau.

Furiosul rinocer nu se mai sinchisi de aceste doua victime, ci se năpusti spre indianul cel mai apropiat, care până atunci privise înlemnit de groaza la scena ce se desfășura sub ochii săi.

Acum se smulse însă din încremenire, smulse frâul calul speriat n-avu nevoie de nici un îndemn ca s-o ia la goana nebuna prin stepa.

Ceilalți patru soldați nu mai statura s-aștepte ca rinocerul să se năpustească asupra lor, ci întoarseră repede și porniră în galop.

— Foarte bine va fi, Massers – rase Pongo – Monuhu alunga Askari. Acum noi mergem mai departe.

Dar mai întâi ne îndreptarăm atenția spre rinocerul furios care, după fuga celor cinci, goni îndărăt să-și descarce mania în primul rând asupra hoitului calului, apoi asupra soldatului mort. Priveliștea era atât de înfiorătoare, încât urmarăm îndemnul lui Pongo și pornirăm spre stânga, unde fluviul făcea un cot ascuțit.

Trebuia să ne gândim și la siguranța noastră, căci eram la cel mult cincizeci de metri de rinocerul furios, care ne va ataca cu siguranța când ne va baga în seama. Și ce puteam face cu cele doua pistoalele pe care le cumpăraserăm în seara trecută de la negustorul englez din stepa?

Aplecați alergarăm după Pongo și când, în cele din urma, ajunserăm la cotitura fluviului – ne puteam socoti în siguranța, căci acum albia mergea aproape în linie dreaptă spre Sud. După socoteala noastră eram la vreo suta de kilometri de granițe.

Răsuflând ușurat trecui cel din urma de cotitura ascuțită, când – întorsesem deodată privirea spre rinocer – ma izbii de Marian, care privea cu încordare la Pongo.

Urișul se aplecase și scormonea de zor pământul cu mâinile, pe țărmul stâng al fluviului. Ploaia dusese cu sine puținul pământ din locul acesta și ceva trebuie să fi atras luarea-aminte a lui Pongo.

— Ce este? șopti către Marian.

— Nu știu, îmi spunea numai ca trebuie să fie o peșteră pe aici.

— Poate dam de vreo mina de aur! glumi eu.

Dar rasul îmi pieri când Pongo se ridica.

Mutra să era foarte serioasa. Ținea ridicat un obiect în mana. Ne simțirăm străbătuți de un fior, căci acest obiect era un os de braț omenesc.

Cărei crime îi dăduserăm de urma aici? Sau era vorba de mormântul vreunui vânător nenorocit, pe care camarazii îl înmormântaseră?

— Neplăcut! Zise Marian, după câțva timp – Probabil ca am descoperit o crima aici, dar nu trebuie să vorbim nimic despre aste. Cel mult, când vom ajunge pe teritoriul portughez, vom putea da de veste autorităților engleze. Bănuiesc ca nenorocitul e din Sabruna, care se afla la Nord, sau din Nundi, care se afla la Sud. Probabil ca din acesta din urma, căci e mai aproape.

— Poate mai putem stabili cine e – zisei eu – de sigur ca nu mai are carne pe trup, dar asta o fi opera furnicilor. Poate ca i-au lăsat îmbrăcămintea în pace.

— Nu prea e probabil, însă putem cerceta.

Pongo, care ascultase vorbele noastre, se lăsa îndată în genunchi și îndepărtați și restul nisipului care fusese zvârlit peste groapa.

Curând ieși la iveală o adâncitură întinsă și lunguiața care la origine fusese probabil săpată de apa fluviului și care fusese folosită drept mormânt pentru nenorocitul acela.

Osemintele sale zăceau în ordine desăvârșită a unui schelet, pe fundul pietros al groapei. Îmbrăcămintă, carnea și tendoanele dispăruseră cu totul, ceea ce îndreptățea bănuiala mea ca furnicile își făcuseră de lucru aici.

Firește ca era greu de stabilit când fusese îngropat omul, dar deoarece oasele erau încă puțin umede și elastice – după cum ma încredințai în urma cercetării brațului – nu putea fi mult timp de atunci.

— Aici, Massers! exclama deodată Pongo, care scormonise prin groapa. Găsit glonț și cutie.

Se ridica și dădu lui Marian, un glonț de revolver automat modern, lucru ce-l recunoscurăm imediat.

— Unde a fost glonțul? întreba prietenul meu.

— Între coaste – răspunse uriașul – cutie stat lângă picior.

Așadar era vorba într-adevăr de o crimă. Dovada o făcea glonțul între coaste.

Cutia era de tablă, de mărimea unei tabachere. Faptul ca fusese lângă picior, dovedea ca cel ucis o avusese ascunsă în cizma sau în jambiera. Firește ca și pielea căzuse jertfa lacomelor furnici.

Și ucigașii nu descoperiseră cutia aceasta – altminteri jefuiseră complet mortul, deoarece nimic alta nu se mai găsi acolo.

— Trebuie să deschidem cutia, poate că din conținutul ei stabilim cine a fost nenorocitul, zise Marian.

— Atunci să pornim mai întâi înainte – propusei eu – căci aici suntem prea aproape de rinocer. Hai să închidem la loc groapa, ca să nu scoată hienele osemintele.

— Ai dreptate – încuviință Marian – putem deschide cutia când vom lua masa de prânz, adică peste vreo două ceasuri. Și asta după ce vom fi vânat vreo sălbăticiune.

Astupărăm repede groapa cu nisip, Pongo mai puse deasupra câțiva bolovani găsiți prin apropiere, apoi mersem înaintea spre miazăzi.

Cufundat în gânduri fui trezit de o exclamație a lui Marian. El arata cu mâna în fața și atunci văzui niște stânci la o depărtare de câțiva kilometri. Erau înalte de vreo cincizeci de metri, stăteau lângă albia fluviului și făceau a impresie ciudată în stepa întinsă.

Pentru noi constituiau o surpriza plăcută, căci la adăpostul lor puteam poposi și aprinde un foc fără să ne temem ca vom fi descoperiți.

Fara voie ne iuțirăm pașii, ca să găsim cât mai curând un loc potrivit pentru tabăra.

Fundul albiei fluviului era din nisip. Moale în care pașii noștri se pierdeau. Pongo o luase cu câțiva pași înaintea noastră, cu ochii și urechile la panda, după ceva vânat.

Deodată se opri, smulse de la brâu cuțitul lat și lung pe care-l cumpăraseră în dugheana englezului și-l zvârli; cum știa el să-l zvârle peste marginea malului drept, în stepa.

În clipa următoare auzirăm foșnete în iarba înaltă și la vreo douăzeci de metri de noi, văzurăm picioarele unui berbec sălbatec zbătându-se în aer, apoi se făcu tăcere.

Pongo privi mai întâi cu băgare de seama în jur, se-ntoarse apoi în stepa și se-ntoarse curând cu vânatul.

— Bravo, Pongo! exclama Marian. Acum ne putem ridica o mica tabăra în stâncile de colo.

Ajunserăm la grupul de stânci peste vreo jumătate de ceas și ramaserăm locului, uimiți, căci în fața noastră, într-o crăpătura largă dintre stâncile dinainte, era o coliba mica.

Ne pieri graiul la toți – ce să-nsemne construcția aceasta veche, din bârne groase, în inima stepei? Fluviul, chiar pe vreme de ploaie, nu era navigabil decât cel mult pentru kanuuri, astfel ca nu putea fi vorba de un adăpost pentru corăbieri.

Orașul Sabruna, spre Nord, era la vreo nouăzeci de kilometri depărtare – Mundi, spre sud, la vreo șaizeci de kilometri.

E drept ca se aflau prin apropiere sătulețe de negri, dar asta nu explica prezența acestei colibe ascunse.

— Ciudat, dar pentru noi poate foarte bine, rupse tăcerea Marian, în cele din urma. Te pomenesci ca aceasta coliba e depozitul vreunui negustor și vom găsi lucruri trebuincioase. Atunci o să se bucure când îi vom goli nițeluș dugheana, rasei eu.

— Îi vom lăsa plata cuvenită – zise Marian – englezii ne-au lăsat cel puțin banii și obiectele de valoare.

— Eu nu-mi pot închipui ca un om să pună ceva la păstrat în ținutul acesta părăsit și într-o coliba veche cum e asta, spusei; poate ca înainte vreme și-a avut sălașul aici o expediție, care a construit coliba.

— E cu putință – încuviință Marian. Om vedea noi îndată.

Pornirăm încetișor și cu băgare de seama spre coliba, oprindu-ne tocmai în fața ei.

Era construita cu multa îngrijire din palmieri groși, ceea ce dovedea ca era destinata unei șederi mai îndelungate. După vârsta trunchiurilor de copaci, putea să fi fost ridicata de vreo doi ani. În cazul acesta, însă, teoria mea devenea cam neprobabilă, căci cu doi ani înainte sălbătăciunile în ținutul acesta erau stârpite într-atât încât o ședere mai lunga pentru o expediție de vânătoare ar fi fost cam ne la locul ei.

— Coliba pare să fie goala. Hai să intram, zise Marian.

— Massers face repede, călăreții în urma noastră. spuse Pongo.

II. TAINA STÂNCILOR.

ERA O VESTE FOARTE NEPLĂCUTĂ. Așa dar, ne dăduse de urma o a doua patrula englezeasca. Nu mai puteam întoarce privirea să-i observăm pe călăreții, căci din cuvintele lui Pongo eram încredințați ca se aflau foarte aproape.

Negrul nostru se și săltase pe țărm și se târa repede, prin iarba înaltă, spre coliba.

Marian îl urma imediat și eu după el.

Ușa n-avea broasca, însă pe dinăuntru era prevăzută cu zăvoare mari, pe care Marian le împinse după ce intrai eu în încăpere. Privirăm apoi cu toții în stepa, prin deschizăturile foarte înguste.

Le vreo patru sute de metri depărtare văzurăm venind în goana patru călăreții. Dar nu erau soldați englezi, după cum recunoscuserăm îndată, ci persoane civile. Dar de ce se grăbeau atât de tare?

Deodată se iviră îndărătul acestor călăreții puncte mici, care se apropiau de asemenea cu repeziciune mare. Și Pongo zise după câteva clipe:

— Massers, colo vine Askari!

Acum se lămuriau lucrurile: cei patru călăreții erau urmăriți de soldați dintr-o pricina oarecare.

— Să nădărdum ca vor trece fără să bage de seama coliba – zise Marian – altminteri poate s-avem neplăceri.

— De ce? întrebai. Nu-i lăsăm înlăuntru pur și simplu și atunci s-or carabani ei când Askari se vor apropia.

— Asta așa e – încuviință Marian – când soldații urmăritori vor baga de seama cu siguranța coliba. Ia te uita, călăresc de-a dreptul spre stânci. E foarte probabil ca vor să se apere aici.

— Dar au pe urmele lor zece soldați – zisei eu – ceea ce face să nu se poată gândi la apărare. Vad însă ca ai dreptate, se-ndreaptă direct încoace.

Cu viteza nebuna cu care călăreau, urmăriții ajunseseră la vreo cincizeci de metri numai. Dar soldații erau la vreo opt sute.

Îi vedeam bine acum pe cei patru bărbați. Nu făceau deloc impresie buna. Erau făpturi sălbatice, cu mutre bărboase și purtau haine, kaki rupte.

Trecură în goana albia fluviului și opriră lângă coliba.

Cei din frunte sări repede jos de pe calul sau și vru să împingă ușa colibei, dar o găsi închisă.

— Drace! exclama el. Ce-a făcut Wilkens aici? O fi bătut în cuie ușa?

Noi ne lipiserăm de perete, lângă ferestruicile înguste – în clipa următoare una din deschizături se întuneca.

— Ei, comedie! rosti iarăși glasul gros dinainte. Nu e nimeni în coliba. Sau te pomenești ca totuși cineva a găsit taina... dar nu, asta nu e cu puțință – adăugă el repede.

— Fir-ar să fie... Guld – se auzi alt glas – de ce mai stai la gânduri? Sparge ușa, omule? Soldații se apropie repede.

Situația se complica pentru noi. Văzuserăm ca cei patru oameni erau înarmați, iar noi n-aveam împotriva lor decât două pistoale, dac-ar fi fost să ajungă lucrurile la o lupta.

Dar Pongo se și strecura până la ușa și se opinti într-înșa cu spatele sau puternic. Și când omul de afara se arunca cu toată puterea în ușa. Aceasta nu se clinti nici măcar cu un milimetru.

— Repede, Guld, vin soldații! îndemna alt glas.

Atunci făcui nechibzuința să privesc prin una din deschizături, căci credeam ca omul plecase deja. Dar văzui deodată în fața mea un chip gras, încadrat de o barba neagra.

— Trădare! răcni el în aceeași clipa. Sunt străini aici?

— Lasă-i, Guld! striga doua glasuri. Plecam fără tine, daci nu vi.

Și când într-adevăr copitele cailor tropotiră pe fâșia de pământ dintre coliba și albia fluviului, omul din fața colibeii o lua și el la goană, scoțând o ultima înjurătură.

Acum puteam privi afara fără grija. Soldații mai erau la cinci sute de metri depărtare, însă veneau în galop nebun. Erau tot indieni, data asta însă sub conducerea unui european.

— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian. Nu ești și tu de părere ca europeanul din fruntea soldaților va pune să se cerceteze coliba? A văzut doar bine de tot ca cei patru urmăriți s-au oprit aici.

— Da, ma tem și eu de asta – încuviință Marian – de aceea ar fi bine să cercetăm ce se afla pe aici înlăuntru. Bărbosul ala care a vrut să spargă ușa a pomenit doar de o taina.

— Vrei acum să pierzi vremea căutând s-o descoperi? întrebai mirat. Mai bine să încercăm a pleca grabnic de aici înainte de a se apropia indienii.

— Și eu am presimțirea ca taina de care vorbise individul ne va ajuta să ne facem nevăzuți – răsă Marian – da – urma el râzând, când văzu mutra mea uimită – sunt chiar sigur asta. N-ai ascultat bine ce-a zis?

Pe când vorbea încă, prietenul meu păși spre peretele din fund al colibei. Îl urmași și zisei cu însuflețire.

— Da, Mariane, cu siguranța ai dreptate. Firește trebuie să fie și nu pricep cum de-am trecut cu vederea vorbele acelea atât de însemnate.

Cu înfrigurare începurăm să căutăm vreo ușa secreta. Vremea trecea însă fără să găsim nimic, când deodată Marian scoase o exclamație de surpriza.

— Am găsit! spuse el apoi. Aici e un țăruș de lemn, care se învâртеște ușor. Și... A! Asta e foarte iscusit făcut.

Cu aceste cuvinte Marian trase de un țăruș pe care-l descoperise jos pe pământ – și atunci se ridica în perete un capac, dând la iveala o deschizătură destul de mare ca să îngăduie trecerea a doi oameni.

— Repede înăuntru! mai spuse eu. Deschizătura asta trebuie duca într-un gang săpat între sau sub stânci.

Se făcu nevăzut repede în deschizătură neagra și eu îl urmași, după ce-i strigai lui Pongo să aducă berbecul vânat.

Uriașul îmi întinse animalul, îl trasei repede în gangul oarecum în panta și camaradul nostru închise la loc capacul, după ce intrase el în ascunzătoare.

Se făcu întunec adânc, dar după ce ochii mi se obișnuiră puțin, observai o lumina slabă în fața noastră.

După vreo zece pași ajunsei deodată la o peșteră, care avea vreo douăzeci de metri jur-împrejur. Înălțimea ei putea să fie de vreo patruzeci de metri și sus de tot, cădea lumina prin niște crăpături ale tavanului ce se îngusta din ce în ce.

Toate stanca de forma conica – una din multele din care era format grupul – era așa dar goala pe dinăuntru. Și constructorii colibei trăsese ră foloase de pe urma acestei ascunzători minunate.

Marian, care stătea în mijlocul peșterii privea mutra mea uimita și zâmbea pe sub mustața. Și aveam motiv să fiu mirat peste măsură, căci peșteră din stânci adăpostea un magazin în toată regula, cu tot soiul de obiecte care pot avea o întrebuințare în aceste ținuturi sălbatice. Arme de tot felul, îmbrăcăminte, șei, haturi apoi conserve, tutun, etc.

— Minunat! izbuti și zic în cele din urma. Se pare c-am dat de-a dreptul în depozitul vreunei bande.

— Ai dreptate, Robert, am da de bucluc daca nu ne-am putea îndepărtați repede. Sau ne vor găsi soldații, sau chiar bandiții, daca iar putea scăpa de urmăritori. Dar, sst! Sunt la colibe.

Ramaserăm nemișcați în peșteră și auzirăm înăbușit glasurile soldaților care spărseseră ușa. Curând însă o voce

poruncitoare acoperi larma apoi auzirăm pași repezi. Urma o tăcere scurtă, după care zgomotul făcut de tropotul cailor se îndepărtați.

— Se pare c-am avut noroc – rase Marian – de sigur ca vor să-i prindă mai întâi pe fugari, apoi să cerceteze coliba. Sau poate ca nu s-or mai sinchisi de ea, deoarece au văzut ca e goala.

— E cu puțință, însă să fi lăsat un om de paza – obiectai eu – de aceea trebuie să fim cu multă băgare de seama când o vom părăsi. Cel mai bun lucru ar fi să luam masa aici, după aceea să ne luam armele și să pornim mai departe, spre miazăzi.

— Bine, putem face și așa – încuviință Marian – al Pongo s-a și apucat să jumulească berbecul. În vremea asta să spargem câteva lăzi de conserve și să facem focul cu scânduri.

Treaba aceasta o îndeplinirăm repede și mai ascuțirăm trei bețe, cu ajutorul cărora să putem frige carnea deasupra focului. Spre bucuria noastră găsirăm și o lada plină cu sticle de apa minerala, care ne prii de minune la masa.

Focul, însă pe care-l aprinseserăm în mijlocul peșterii, răspândea un fum foarte gros și o căldură mare.

De aceea îl stinseserăm în data și ne aleseserăm din depozitul bogat, flinte, pistoale cu muniții și cuțite mai bune decât acelea pe care, le aveam.

Pongo, care scotocea el de zor printre nenumăratele lăzi și baloturi, scoase deodată o exclamație de mulțumire. Descoperise un pachet cu sulii, din care o lua imediat pe cea mai grea.

— Ciudat! făcu Marian. Până și arme pentru băștinași au îngrămădit aici. Trebuie să fie o banda bine organizată cu ramificații întinse. Dacă soldații ar da acum aici peste noi – situația noastră ar fi și mai proasta, căci englezii ar crede atunci ca facem parte din banda.

— Atunci să ștergem putina cât mai repede! Propusei eu. Numai ca trebuie să fim cu mare băgare de seama când vom părăsi coliba. Dar ce-o fi asta? Am stins doar focul cu toate astea miroase a incendiu!

— Așa e – încuviință Marian – și aerul e foarte fierbinte. Ce să fie?

— Massers fuge repede! striga Pongo. Coliba arde.

Ne străbătură fiorii. Data așa era, ne aflam prinși ca într-o capcana. Și copacii uscați vor dezvolta o văpaie atât de mare încât ne vom prăpădi fără doar și poate.

Sa fugim în sus era de asemenea cu neputință. E drept ca pereții erau zgrunțuroși și cu ierburi, dar din pricina forme conice a peșterii era exclus să ne putem cățara în sus, căci ne-am fi pierdut echilibrul.

Marian privi cercetător în jurul sau, apoi striga:

— Repede, trebuie să împingem în gang lada cu sticle de apa minerala. Cu ajutorul ei curentul de aer cald, care e alungat acum încoace, va fi simțitor redus. Celelalte deschizături libere încă, va trebui și le astupam cu saci dintr-aceia în care sunt puștile. Dar repede!

Dădurăm jos lada grea, care stătea pe o alta, de aceeași mărime descoperirăm atunci ca și lada de dedesubt era plina tot cu sticle de apa minerala.

— Foarte bine! zise Marian. Putem așa dar să umezim sacii pe care îi vom vara în deschizături, împiedicându-i astfel să ardă.

Repede împinserăm prima lada în gangul stâncos care ducea la coliba în flăcări. Curentul de aer care ne izbi dintr-acolo era fierbinte, dar după ce afundarăm lada cu vreo patru metri atmosfera devenea mai suportabila.

— Destul! striga Marian. Repede cu sacii!

Crăpăturile care mai rămaseră, cum era și firesc, fura astupate cu sacii muiați în apa minerala. Acum eram cel puțin ocrotiți de aerul fierbinte și de fumul usturător.

După ce ne retraserăm iarăși în peșteră Marian zise:

— Firește ca ofițerul n-avea de unde să știe ca suntem aici înăuntru, căci atunci n-ar fi dat ordin se pună foc colibei. Acum suntem nevoiți să rămânem mai multa vreme aici, până se vor fi stins cu totul ruinele. Asta poate ține până mâine.

— Avem destule merinde aici – spusei eu – așa ca nu e mare primejdie. Dar acum ia deschide cutia pe care o găsirăm la cel ucis.

— Așa e, cât p-aci să uit.

Prietenul meu scoase cutia din buzunar tăia încetișor tabla subțire, cu cuțitul. Înăuntru se afla o scrisoare și doua foi de hârtie, care păreau nescrise.

— Tocmai aceste doua hârtii or fi mai importante, zise Marian – dar fără motiv temeinic omul nu le-o fi închis în cutia asta, pe care a lipit-o cu cositor apoi. Ia ține-le tu, Robert, până voi citi eu scrisoarea.

Despături hârtia și citi:

Mozambic,

„Nu știu bine dacă trebuie să am încredere în Wilkens. De aceea voi închide aceste două hărți ale tatălui meu, împreună cu scrisoarea într-o cutiuța pe care o voi ascunde în talpa cizmei. Dacă va fi să-mi găsesc sfârșitul în călătoria asta aventuroasă, atunci poate ca mai târziu vreun om cinstit, care va deschide acesta cutiuța, va ajuta fiicei mele Carmen să intre în stăpânirea averii ei.

Numai să nu fie un vis, pentru care mi-am dat viața. Dar vreau să nădăjduiesc ca fata mea n-a murit, ci a spus adevărul. Atunci comorile de fildeș, pe care trebuise să le îngroape, sunt proprietatea mea și eu le las fiicei mele Carmen – dacă îmi voi pierde viața în cascadă primejdioasă.

Wilkens susține ca el cunoaște bine ținutul și după cum am auzit, a stat mult timp în țara asta. Ba îmi spunea chiar ca umbla legende cu privire la comoara de fildeș îngropată a tatălui meu. Așa ca trebuie să fie adevărat.

Alăturatele două hărți mi le-a lăsat tata. Dacă le încălzești cu băgare de seama deasupra focului, atunci apar schițele facule de tata, cu privire la comoara. Pe când se afla pe patul de moarte, îmi spunea ca trebuie să alătur exact hărțile una de alta. Asta nu e greu și locul unde se afla comoara e precis însemnat.

Poate ar fi fost mai bine s-o ridic fără ajutorul lui Wilkens, dar omul acesta e de mare folos, căci vorbește dialectele băștinașilor și cunoaște bine țara.

Plec deci cu toată nădejdea. Fie ca norocul să-i suradă iubitei mele Carmen!

Paolo de Braganza.”

Marian împături la loc scrisoarea, apoi zise:

— Și acum bietul tata, care vroia să facă fericirea fiicei sale, zace aici în albia fluviului.

Robert, chiar dacă suntem fugari, pe capetele căroră s-au pus premii, trebuie totuși să-ncercăm să punem mana pe acest Wilkens. Cu siguranța ca e același individ de care amintise înainte banditul Guld. Și din asta se poate trage încheierea ca aceasta coliba care se afla acum în flăcări, sta în strânsă legătură cu comoara celui ucis.

— Nici nu mai încape îndoiala, Mariane, acum pricep eu de ce oamenii aceia au făcut aici depozitul acesta și au construit coliba. Prin ținutul acesta trebuie să se afle locul unde tatăl lui Braganza a îngropat comoara de fildeș. Și deoarece acest Wilkens vorbea de legende cu privire la comoara, s-o fi dus cu banda lui s-o caute.

— Atunci nu pricep cum a pornit Braganza din Mozambic – spuse Marian, îngândurat. Sunt vreo opt sute de kilometri în linie aeriana. I-ar fi fost mult mai aproape dac-ar fi luat drumul de la Cap Delgado, în susul fluviului Rovuma.

— Dar după nume e doar portughez! obiectai eu. Astfel ca e explicabil de ce a stai în Mozambic, capitala coloniei portugheze și ca o fi lăsat-o poate acolo pe fiică-sa Carmen, fără grija vreunei familii, înainte de a porni înapoi.

— Cred ca ai dreptate – încuviință Marian – și acum să examinăm hărțile. Oho, se întrerupse el – se pare c-a luat foc lada cu sticlele. Uite ca pocnesc sticlele!

Într-adevăr, dinspre gangul care ducea la coliba incendiata, se auzea zgomot de sticle ce plesneau.

— Asta e bine, zisei eu – căci focul se stinge îndată și sacii se vor umezii din nou.

— Așa e, încuviință Marian și în același timp e o dovada ca coliba e cuprinsa de foc cu totul. Să nădăjduim ca se va prăbuși curând, astfel ca mâine dimineața ne vom putea strecura afara.

— A! S-a întâmplat! exclamai eu, în clipa când o bubuitura puternica făcu să se cutremure pământul – curând se vor stinge flăcările – să aprindem acum o așchie, ca să încălzim hărțile.

— Da, așa e bine.

Marian tăia o așchie lungă dintr-o lada o aprinse, apoi ținu cele doua hărți deasupra flăcări și în curând apărură pe hârtia îngălbenita linii încâlcite, puncte și litere.

— A, aici e coasta Mozambicului! striga prietenul meu – aici e fluviul Ludjenda, aici Lurio. Și Rovuma e însemnat pe harta. Iar șirul acesta de liniuțe cu literele N. Trebuie să fie munții Nanuli. Și aici se potrivește exact harta următoare. Și anume, avem localitățile: Nundi și Sabruma, între care ne aflăm în clipa de față, Așa dar, crucea, care înseamnă desigur punctul unde e îngropata comoara, trebuie să arate un loc foarte apropiat.

— Ia te uita, Mariane! făcui eu, agitat. Linia asta subțire cu siguranța ca e albia fluviului în care e îngropat bietul Braganza. Oare tatăl sau o fi îngropat și el tot acolo comoara? Asta ar fi o adevărată ironie a sorții.

— Aha! făcu Marian. Braganza nu i-o fi arătat lui Wilkens ala hărțile, ci i-o fi spus numai ca locul căutat se afla pe aici prin apropiere. Și aici a fost ucis cu sânge rece, pentru ca ucigașii își închipuiau, desigur, ca vor găsi planul exact asupra cadavrului. Nu s-au gândit însă să caute în talpa cizmei de descoperire.

— Și acum ce face? întrebai.

Marian continua să privească gânditor cete doua hărți, apoi zise, clătinând capul:

— Zău nu pot pricepe de ce bătrânul Braganza amintea mereu ca cele doua hărți trebuiesc potrivite exact una lângă alta. Nu era deloc nevoie să spun asta căci merge de la sine. Și de aceea bănuiesc ca e o taina la mijloc.

— Atunci încearcă să le așezi altminteri – rasei eu – dar bănuiesc ca bătrânul Braganza care îngropase comoara de fildeș, a stăruit atât de mult asupra acestui lucru pentru ca nu mai era în toate mințile. Eu as propune să căutăm prin ținutul acesta, căci judecând după harta, ascunzătoarea trebuie fie pe aproape.

— Putem rămâne aici înăuntrul stâncii – spuse Marian – căci va fi greu să ne descopere cineva în locul acesta. Apoi am putea încerca să descoperim ascunzătoarea. În vremea asta va slabi nițeluș și paza la granițe căci englezii ne vor spune ca am dispărut.

— Minunat! exclamai – daca vom fi cu băgare de seama, nu ni se poate întâmpla nimic aici.

— Poate numai din partea bandiților care au fost alungați adineauri de patrula engleza s-avem a ne teme de ceva obiecta Marian. Cu siguranță ca se vor înapoia, ca să-și salveze depozitul.

— Știi ca ai dreptate! încuviințai. Ce e de făcut?

— Trebuie neapărat să ne creăm o a doua ieșire și de data asta spre partea dindărăt în labirintul stâncos. Hai să încercăm, poate găsim undeva o stanca mai subțire.

Ne cățărăm repede pe peretele de stanca, până ajunserăm pe un brâu îngust care mergea de jur-împrejurul peșterii. Era un fel de drum, foarte îngust, dar puteam sta în picioare pe el și să mișcăm brațele, fără să ne temem de a ne prăbuși.

Cu ajutorul cuțitelor încercăm tăria stâncii în mai multe locuri și constatai ca piatra putea fi fărâmata foarte ușor cu ajutorul oțelului.

Marian și Pongo făcură aceeași constatare și după o scurta căutare hotărârăm să facem o ieșire în capătul extrem, peste drum de intrare. Stanca era atât de moale în locul acesta încât treaba mergea struna și în curând cuțitul lui Pongo ieși cel dintâi de partea cealaltă. Piatra avea o grosime de cel mult o jumătate de metru punându-ne pe lucru cu toată încordarea, după doua ceasuri dădurăm gata o gaura prin care puteam trece cu ușurință.

Privirăm cu rândul afara, ca să ne întipărim bine locul unde ne aflam. Eram la vreo cinci metri deasupra

pământului, dar conul de stanca era pe din afara cu ridicături, așa ca nu prezent a nici o greutate coborârea. În fața noastră se înălțau alte doua conuri de stânci, înalte de cate cincizeci de metri, printre care ducea o poteca foarte îngusta.

Era vădit ca aceasta poteca nu putea fi observata dinspre stepa, așa ca pentru noi constituia un minunat drum de retragere.

După ce ne întipărirăm bine în memorie locul, ca să putem găsi poteca eventual și noaptea, coborâm iarăși în peșteră, ca să ne îngrijim de cina și de culcușuri.

III. ÎN PEȘTERĂ.

POCNITURILE STICLELOR ÎNCETASERĂ o dovada ca coliba prăbușita arsese cu totul. Apa minerala își făcuse și ea datoria. Apărându-ne de căldură și fum, prin aceea ca împiedecase arderea celei mai mari părți a lăzilor și sacilor.

Marian se strecura binișor în gangul îngust când se înapoie ne spuse ca totul era în regulă. În vreme ce Pongo spinteca scânduri ca să avem cu ce întreține un foc toată noaptea eu căutai conserve pentru cina.

Marian, însă, se îndeletnicea iarăși cu cele două hărți, ținându-le deasupra unei așchii aprinse. Le așeza mereu altfel și de fiecare data dădea din cap morocănos.

— Ia mai lasă-le încolo, Mariane, căci tot nu vei mai scoate ceva într-însele! zisei în cele din urmă, râzând. Hai mai bine ne facem un culcuș bun, căci nădăjduiesc ca vom rămâne aici mai multă vreme.

— Se pare că-ți place locul zise prietenul meu – dar trebuie să te gândești ca atât englezii cât și bandiții ne amenința mereu. Eu unul: as fi mulțumit dac-am putea găsi chiar mâine comoara îngropată. E păcat ca nu se vede nici o indicație pe harta. Dar e sigur ca trebuie să se afle pe aproape.

Cu rumegușul de lemn care se afla în lada cu sticle de apă minerală ne făcurăm un culcuș bun, acoperit ca paturi. Pongo adunase scândurele aprinse în foc, la care ne încălzirăm conservele.

Într-acestea se lăsase întunericul. Pongo lua prima veghe, eu a doua, Marian a treia, dar noaptea trecu în liniște.

După ce luarăm dejunul, ne puserăm pe lucru ca să înlăturăm baricada din gangul îngust. Pongo intrase cel dintâi înăuntru, ne întinse în primul rând sacii, apoi lada aproape distrusă de foc.

Acum trebuia să ne facem drum prin dărâmăturile colibei incendiate. Pongo trebuia să procedeze cu mare atenție, căci se putea ca englezii să fi pus un om de paza.

Și Negrul nostru lucra cu atâta dibăcie încât nu făcea nici un zgomot. Ne întindea adesea bucăți de grinzi arse, pe care le scosese cu cuțitul sau.

În cele din urmă ne șopti:

— Massers vine liniștit, nu este nici un dușman.

În clipa următoare Negrul se ridica și prin deschizătură pe unde ieșise, pătrunse în gang lumina zilei. În curând stăteam

lângă el, pe grinzile prefăcute în cărbune ale colibei.

În stepa întinsa nu se vedea nimic suspect. Niște antilope pășteau în iarba înaltă, o dovada ca ne puteam socoti în siguranța.

Marian aprinse iar un focșor din crengi uscate și după ce ținu câțva timp hărțile deasupra lui și le studie în amănunțime, zise:

— Dacă crucea de aici arata locul unde este îngropat fildeșul, atunci el trebuie să fie – dacă ma întemeiez pe celelalte masuri – la vreo cincizeci de pași de aici spre răsărit, în stepa. Ma duc într-acolo, iar voi rămâneți aici deocamdată. Dacă vom găsi ceva, va chem eu.

Înainte ca să ma pot împotrivi, el și străbătuse albia fluviului și porni repede în stepa. Ținea pușca în mana, dar eu tot eram îngrijorați de el, astfel ca luai și eu arma sub braț căutam mai mult la dansul decât la eventualii dușmani.

Prietenul meu era aproape de cei cincizeci de metri, așa ca trebuia să ajungă curând în locul indicat de cruce pe harta.

Mișcările sale deveniră mai încete și privea pământul cu tot mai multa atenție. Eram atât de încordat să vad dacă va descoperi ceva, încât nu dădui nici o atenție celor din jur.

Asta era cât p-aci să ne piardă – de n-ar fi fost Pongo.

— Masser Bertram, repede înapoi! striga el deodată. Vin Askari.

Privii spre dreapta și văzui în depărtare câteva puncte. Și Marian, care auzind cuvintele negrului își îndrepta și el privirea spre Nord, veni în goana îndărăt la noi.

— Ai fi putut fi cu mai multa băgare de seama. Robert, zise el necăjit. Acum haideți. Repede în ascunzătoarea noastră?

Fara să mai asculte scuzele mele, el urca grabnic în gaura dintre bârnele carbonizate și eu îl urma.

Pongo intra cel din urma în deschizătură și în faptul ca zăbovea și făcea oarecare zgomot, trasei încheierea ca acoperea deschizătură cu restul bânelor.

Ramaserăm liniștiți în gangul strâmt, căci trebuia să ne încredințăm dacă soldații treceau mai departe. Curând auzirăm tropotul înăbușit al copitelor, dar spre spaima mea amuți îndată. Apoi un glas poruncitor pătrunse până la noi.

— Iar e un ofițer englez cu dânșii – șopti Marian – a, sunt chiar doi ofițeri! Ia asculta!

Cei doi englezi stăteau de vorba.

— Dar bine Jack, eu nu cred ce-a spus individual – se auzi un glas – vrea să scape de glonț și atâta tot. Crezi tu într-adevăr ca stanca asta, e goala pe dinăuntru?

— Iartă-mă, Lionel – răspunse camaradul sau – explicația lui, de ce a fost construita aici coliba, e foarte plauzibilă. Și n-ar strica de fel dacă Indienii noștri ar da în laturi ruinele.

— De găsit însă nu vom găsi nimic rase cel dintâi. Sau crezi poate ca punctul pe care susții ca l-ai văzut alergând înapoi, a fost într-adevăr un om? Eu pariez c-a fost un berbec.

— Rămășag nu pun acum – rase celălalt – sunt prea curios să aflu dacă prizonierul a spus adevărul.

O a doua comanda urma după aceste cuvinte și auzirăm ca bârnele arse erau zvârlite deoparte.

— Acum repede înapoi – șopti Marian – mare noroc ca am făcut ieșirea aceea pentru caz de primejdie.

Îl urmași repede pe prietenul meu, căci și Pongo se cațără spre peștera.

— Proasta afacere ca englezii au prins pe unul din bandiți care le-a trădat taina stânci, zise Marian. Acum trebuie să fugim, firește și nu mai putem căuta fildeșul îngropat.

— Dar ce ai descoperit ceva? întrebai eu cu încordare.

— Am văzut o bucată de pământ mare și rotundă, pe care iarba avea alta culoare – răspunse prietenul meu – dar am avut îndată îndoieli dacă e vorba de locul cu pricina. Trebuie să te gândești ca tatăl celui ucis a îngropat fildeșul în urma cu cincizeci de ani, poate, în vremea asta toate urmele se vor fi șters. Mai curând îmi vine să cred ca Wilkens, ucigașul lui Braganza, a făcut săpături pe locul care mi-a atras mie atenția și astfel se explica deosebirea de culoare a ierbii, care aici crește foarte repede, mai cu seama după ploaie.

— Atunci se poate să fi găsit fildeșul?

— Mai bine să stam de vorba mai târziu, când vom fi în siguranță – spuse Marian – indienii vor termina curând cu înlăturarea bârnelor și intrând înăuntru vor descoperi ieșirea pe care ne-am făcut-o colo sus.

— Dumnezeu, aproape ca i-am uitat pe soldați? strigai eu, aproape speriat. Ce-ar fi să luăm repede ceva provizii?

Marian începuse să se cațere pe peretele de stâncă, striga peste umăr:

— Nu trebuie și ne îngreunăm cu bagaj, căci va trebui probabil să fugim, ca să ne salvăm libertatea.

Îl urmași repede pe Marian, care ajunsese la brâul de sus și striga:

— Stai, mi-a venit o idee bună! Trebuie să lucrăm cu violență, altminteri suntem pierduți. Haidem repede afara, vom discuta acolo planul meu!

Deoarece se auzeau zgomote în gangul care dădea în peșteră, ne grăbirăm să ieșim. Când ajunsei afara coboram încetișor stanca, ma miram ca Pongo nu venea încă după mine.

Întorsei repede privirea și văzui că-și făcea de lucru de zor la deschizătură făcută de noi în stanca. Vroiam să strig în sus, întrebându-l ce face acolo, când începu să coboare.

Marian ne așteptă la piciorul conului de stanca și întreba imediat:

— Ce-ai făcut sus, Pongo?

— Pongo astupat deschizătură – răspunse uriașul – dușmanii nu vede pe unde iasă afara.

Era o idee buna. Luase cu el câțiva saci și astupase deschizătura din stanca, astfel ca acum soldații nu o mai puteau descoperi atât de ușor, căci nu mai pătrundea lumina de afara.

— Foarte bine, Pongo – spuse Marian – prin asta am căpătat un avans mare. Dar acum hai repede cu noi să căutăm un loc sigur printre stânci, unde să ne putem consfătuși asupra planului meu.

Porni repede dea lungul potecii înguste care șerpuia printre cele doua conuri de stânci din apropiere. După vreo cincizeci de metri se ivi în fața noastră un loc liber, închis de alte trei stânci tot atât de înalte și largi.

La dreapta drumul ducea mai departe și ne spuserăm îndată ca trebuia să sfârșească în stepa.

— Putem poposi o clipa aici – propuse Marian. — Planul meu e simplu, desi greu de înfăptuit. Dar e singura salvare pentru noi. Pe jos e cu neputință să scăpăm de urmăritori, căci cu siguranța ca ne vor descoperi și ne vor ajunge, astfel ca nu ne rămâne decât să le luam caii. Și trebuie să-i luam pe toți, ca să n-avem a ne teme de nici un urmăritor.

— Planul e într-adevăr foarte simplu – zisei eu după ceva timp – însă ar fi foarte bine daca ne-ai putea arata și cum aducem la îndeplinire. Eu nu-mi închipui să fie atât de ușor.

— Pai spuneam și eu ca e foarte greu, răspunse Marian. Dar trebuie să încercam în orice caz, altminteri vom fi luați prizonieri – atunci soarta noastră e pecetluita. Bănuiesc ca cei mai mulți indieni vor intra în peșteră și cu siguranța ca unul din ofițeri, ba poate chiar amândoi, vor pătrunde și ei, când vor auzi de descoperire. Atunci va trebui să-i facem nevătămători pe paznicii cailor – asta va rămâne sarcina lui Pongo – să ștergeam puțina cu toate animalele.

— Mariane, mai bine ar fi daca după atacarea paznicilor vom închide gangul cu ruinele colibei. În felul acesta, înainte

ca ei să se poată elibera, noi vom fi departe.

— Minunat! exclama prietenul meu. Ideea e cât se poate de buna. Haideți să ne strecurăm în acum afara cu băgare de seama, pe aici, pe la dreapta. Vom putea astfel să vedem unde sunt caii și câți păzitori au.

Aluneca repede pe poteca din dreapta, eu îl urmai, iar Pongo veni ultimul. Făcurăm iar vreo cincizeci de metri, apoi o tufa mare închidea ieșirea.

Marian se strecura cu băgare de seama printre crengile mlădioase când făcui eu la fel, ma pomenii în stepa.

Coliba arsa se afla la dreapta noastră. Marian se tari spre coltul stâncii. Când îl văzui oprindu-se ma alăturai de el și după câteva clipe era și Pongo la stânga mea.

La vreo douăzeci de metrii stăteau zece cai foarte buni, sub paza a doi indieni. Ceilalți soldați precum și cei doi ofițeri dispăruseră.

Acum se punea chestia să-i înlăturăm fără zgomot pe cei doi paznici care, după înfățișare, păreau oameni curajoși și foarte inteligenți.

Marian se dădu înapoi o bucata și noi îi urmarăm imediat pilda.

— Pongo, ești în stare să faci treaba asta? întreba el încetșor pe camaradul nostru Negru.

— Nu-mi pot închipui cum te vei apropia de el fără să fi observat.

— Foarte simplu va fi daca Massers ajuta, zise uriașul, liniștit – Pongo acum târăște la albia fluviului, apoi furișează spre sentinele. Când ajunge acolo, Massers trebuie face aici zgomot slab, atunci paznici privește încoace, Pongo înhață la ei. Firește, planul sau era singurul care făgăduia succes – dar era greu totuși.

Pongo, însă, făcu o mutra atât de încrezătoare, încât căpătai curaj.

— Noi te vom ajuta, Pongo – zise Marian – mă tem numai ca te vor descoperi când vei sări în albia fluviului.

— Askari nu va vedea – răspunse uriașul. Zicând aceasta arata spre stânga și văzurăm ca albia fluviului făcea la vreo șazeci de metri depărtare o cotitura ascuțită spre stânga. Astfel ca la adăpostul stâncilor Pongo putea merge într-acolo și să coboare în albia fluviului nevăzut de nimeni.

Nu zăbovi mult, ci goni cu pași mari spre albie.

Când îl văzurăm dispărut, ne târărăm înainte și privirăm printre stânci spre paznici. Pongo trebuia să treacă pe dinaintea noastră și privii adesea spre albia apropiata, căutând să-l descopere.

Deodată, însă, Marian ma ghionti și făcu semn cu capul spre paznici. Și atunci îl văzui îndărătul lor pe Pongo, care ieșise de la adăpostul albiei fluviului și se furișa acum spre dânșii.

Marian puse mana îndată pe o piatra mica și o azvârli la câțiva pași, pe pământul tare din fața stâncii. Zgomotul slab era îndeajuns ca să atragă luarea-aminte a paznicilor. Aceștia strânsesă mai tare puștile și priviră cu atenție spre stâncile îndărătul cărora ne aflam noi, precum și în sus la conul de stânci.

În clipa următoare Pongo era îndărătul lor, îi înhață și sub apăsarea pumnilor săi puternici, indienii căzură grămada. Pongo îi așeza binișor la pământ în vreme ce noi alergărăm într-acolo, el și începu să astupe intrarea peșterii cu bârnele carbonizate ale colibei.

Îi ajutarăm și noi și în curând auzirăm dinăuntru, înăbușit, glasul furios al unui ofițer, care întreba ce se întâmplase. Dar nu socotirăm necesar să-i răspundem, ci-i dezarmărăm pe paznici leșinați, ne aleseserăm cei mai buni cai, luarăm pe ceilalți de căpestre și pornirăm la drum.

IV. SALVAȚI.

PÂNĂ LA GRANIȚA mai aveam vreo suta douăzeci de kilometri. Cu caii minunați pe care călăream puteam ajunge în seara următoare, căci nu trebuia să forțăm prea mult animalele pe zăduful acela.

Pe de alta parte, mai duceam cu noi șapte cai, astfel ca eram împiedecați din pricina asta.

— Vezi, Mariane zisei eu, când ajunserăm la vreo trei kilometri de stânci – am fi putut lua și ceva conserve, ca să nu în mai pierdem vremea cu vânatul.

— Cercetează nițel buzunărele șeilor și vei găsi merinde din belșug, răspunse prietenul meu. Avea dreptate. Probabil ca soldații se aprovizionaseră pentru o călătorie mai lungă, astfel ca aveam mâncare mai mult decât ne trebuia.

Călărirăm până aproape de înserat, apoi făcurăm popas pe țărmul albiei fluviului, care ne însoțea mereu pe dreapta.

Lemne erau din belșug, ca și putem prinde un foc mare, cu ajutorul căruia să ținem la distanță fiarele sălbatice.

După ce priponirăm caii, Marian zise:

— Robert, animalelor nu le va ajunge iarba de aici. Să căutăm în șei, dacă soldații n-au luat cu dânșii ovăz. Apoi mai trebuie ne îngrijim și de apa. Vad ca fiecare cal are cate o căldărușă de pânză și asta e foarte bine.

— Dar de unde să iei apa? întrebai.

— Uite colo tufele sunt foarte verzi și proaspete – răspunse prietenul meu și arata spre un loc la vreo șaiszeci de metri depărtare – cu siguranța vom găsi apa acolo.

— Atunci să luam fiecare cate trei găleți și să pornim într-acolo, propuse el. Se pare că și animalele adulmeca apa.

Minunații cai priveau, cu nările lărgite, spre verdeța arata de Marian și asta era un semn sigur ca se afla într-adevăr apa acolo.

Îl lăsarăm pe Pongo să pună la încălzit conservele, încălecarăm apoi pe caii noștri, luarăm de căpestre câte alți patru cai și călătorirăm spre tufișul verde.

Puștile le prinserăm de oblâncurile șeilor și măsură asta de prevedere avea să ne salveze viața. Când ajungând la vreo douăzeci de metri de păduricea cu pricina, caii începură deodată să se împotrivescă.

Se opriră, tremurând, lovind pământul cu copitele și ridicară speriați capetele. În aceea clipa smulserăm puștile din oblâncuri, căci purtarea cailor era o dovada ca se aține vreo fiara prin apropiere.

Privirăm cu luare-aminte spre tufiș, dar fiara vicleana se ascunsese atât de bine încât n-o puturăm descoperi.

— Trebuie și ne apropiam mai mult, dar nu împreună – zise Marian, în șoptă. Eu voi înainta încetișor cu calul meu, tu ține-i aici pe cei patru. Voi sfârși eu singur cu fiara, căci cred ca animalul meu e dresat să nu se sperie de împușcătură.

Luând hăturile celorlalți patru cai nu prea ma simțeam bine. Animalele neliniștite îmi împiedecau foarte mult mișcările și aveam presimțirea ca Marian era amenințat de o mare primejdie.

Ca să-l pot sprijini măcar cât de puțin pe prietenul meu luai hăturile tuturor cailor pe brațul stâng, căci de împușcat nu puteam decât cu mana dreapta.

Privii cu încordare marginea tufișului, în vreme ce Marian mana calul neliniștit spre locul primejdios.

Când ajunse la vreo zece metri animalul se împotrivi cu toată energia să mai meargă înainte. Probabil ca mirosise fiara aproape de tot.

Marian ținea pușca ridicată și privea neliniștit în jur. Și totuși ar fi fost pierdut dacă eu n-aș fi zărit întâmplător, la stânga lui, cel mult la șase metri, mișcându-se iarba înaltă.

Acolo trebuia să fie fiara.

Ridicai repede pușca, ții spre locul suspect și trasei.

Odată cu detunătura sări în sus în locul acela un trup enorm, galben, care căzu înapoi răgând, dar în clipa următoare se ridica iar și se năpusti spre mine.

Era un leu uriaș. Trasei un nou glonț, dar nu putui vedea dacă nimerisem, căci în clipa următoare cei noua cai făcură stânga împrejur și goniră înapoi.

Auzii atunci arma lui Marian detunând de doua ori, îmi așezai pușca la loc în oblâncul șei și înfrânai caii. Izbutii să-i opresc abia când ajunsei la locul unde ne ridicasem tabăra.

Liniștindu-i, îi întorsei înapoi și călării încetișor spre pădurice. Marian mai stătea acolo, iscodind mereu împrejurimile.

Trupul uriaș al leului zăcea nemișcat la stânga mea. Încetișor ma apropiai de prietenul meu al cărui cal devenea din ce în ce mai neliniștit. Trebuia, așa dar, să mai fie un leu pe aproape – probabil femela celui ucis.

Când, fui la vreo patru metri îndărătul lui Marian, caii mei începură să devina iar foarte neliniștit. Trebui să opresc și strigai spre prietenul meu:

— Ce facem acum? Leoaica o fi stand la panda pe undeva.

— Firește – răspunse Marian – dar n-o pot descoperi. Trebuie să-ncerc să mân calul mai departe. Pândește tu cu

luare aminte, căci desigur ca se va repezi îndată la mine.

Spunând acestea, Marian dădu pintoni calului, care făcu o săritură și în același timp, leoaica se repezi asupra prietenului meu cu un răcnet scurt.

Dar prin săritură calului, Marian scăpase de primejdie, căci fiara căzu îndărătul lui și înainte ca să se întoarcă pentru a-l urmări, eu și ridicasem pușca.

Odată cu detunătura armei trupul galben se rostogoli de laturi și în aceeași clipă trosni pușca lui Marian. Amândouă gloanțele avură efect mortal, căci după o zvârcoleală scurta fiara ramase întinsă la pământ.

— Drace, n-a fost saga! râse Marian. Dar acum cred ca vom avea cale liberă. Oho, îi vezi, se pare ca n-au curajul se pună cu noi.

Din tufișul din fața noastră ieșiră la iveală patru lei, care începură să gonească nebunește spre stepă. Erau pui de lei, primejdioși, de sigur, dar neobișnuiți încă să atace oameni înarmați. Moartea părinților îi îndemnase la fuga.

Acum n-aveam de ce să ne mai temem. Caii noștri începură se liniștească și ei.

Îi adăparăm la izvorul ce curgea pe acolo. În vremea asta Marian umplu cu apă sticlele de campanie.

Când ajunserăm înapoi în tabăra ne întâmpină mirosul conservelor încălzite și Pongo se puse să prepare ceai cu apă ce adusesem.

Curând se lăsa noaptea și odată cu asta insectele și păsările își ridicară glasurile. Nu trecu mult și se auzi din depărtare, ca un bubuit slab de tunet, glasul puternic al regelui animalelor.

— N-ar fi trebuit poate să ridicam tabăra atât de aproape de apă – zise Marian – căci tocmai aici se vor aduna fiarele. Și cei zece cai sunt o momeală puternică.

— Cred ca ne vor lăsa în pace când vor da de trupurile celor doi lei uciși – zisei eu.

— Dar se poate ca asta să le sporească setea de răzbunare. Caii ne pot face rău. Dacă o iau la goana suntem și noi în mare primejdie.

— Ai dreptate – încuviințai eu – în cazul acesta fiarele capătă curaj și cu tot focul care ne apăra, vor pătrunde poate între noi.

— Asta e primejdia cea mare – zise Marian – dacă leii vor rage în diferite părți ale taberei, caii își vor rupe cu siguranță frâiele.

— A! Se pare ca se și aduna, exclamai arătând în întuneric.

Din patru puncte diferite împrejurul nostru. Se auziră deodată răgete puternice.

Caii erau foarte agitați; ochii lor luceau speriați în lamina focului tropăiau neliniștiți cu copitele.

— Poate c-ar fi mai bine dacă am priponi cei trei cai ai noștri mai aproape de foc – propusei eu – dacă o iau toți la goana, ne aflăm iarăși în mare primejdie.

— Ai dreptate! încuviință Marian. S-o facem îndată înainte de a se apropia leul.

Procedarăm întocmai și abia furam gata cu treaba asta ca avurăm prilejul să vedem cât de buna era măsură de prevedere.

Tocmai vroiam să ne reluăm locurile lângă foc, când de cealaltă parte a albiei fluviului se auzi răgetul unui leu. Și în aceeași clipa se auzi un altul în stepa dindărătul nostru, aproape de tot, caii începură să necheze înfricoșați, încercând să rupă hățurile. Dar Pongo apucă creanga aprinsă și dădu foc în semicerc vreascurilor pe care le îngrămădisise în jurul nostru.

Flăcările se ridicară îndată, formând un brâu de apărare împotriva primejdiei. Și acum băgarăm de seama cât de aproape fusese pericolul de noi, căci în aceeași clipa se auziră pufăituri întăritate în doua locuri dindărătul brâului de flăcări.

După aceea se făcu tăcere. Dar nu trecu mult și se auzi un răget înfiorător. Cu o încordare suprema cei trei cai se rupseră din frâie și sărind peste brâul de flăcări dispărură în bezna nopții.

Îmi părea rău de cai, căci desigur ca vor cădea jertfa leului care stătea la panda de partea cealaltă. Și într-adevăr, după câteva clipe răsuna un răget puternic, apoi un nechezat de spaima – dar probabil ca leul nu făcuse săritură cum trebuie, căci auzirăm tropotul cailor speriați care se îndepărtau repede, în vreme ce fiara scoase un pufăit de necaz.

— Slava Domnului, caii au scăpat! zisei eu. Mi-ar fi părut rău dacă ar fi căzut jertfa leilor.

— Și mie – răspunse Marian – dar uiți ca ei vor alerga acum îndărăt și încă în noaptea asta vor ajunge la stânci, unde cu siguranță ca indienii au ridicat o tabăra. Și atunci îi vom avea mâine pe urmăritori în spinare.

— Drace, la asta nu m-am gândit! făcui eu. Va trebui deci să pornim mâine în zori și să mergem repede.

— Dacă vom mai avea cai până atunci – răspunse Marian.

Abia spusese asta ca leul scoase un nou răget. Marian smulse repede pușca de pe umăr, ținti scurt, apoi slobozi

doua gloanțe înspre tufiș din fața noastră, de partea cealaltă a albiei fluviului.

În frunzișul tufișului se produse atunci însuflețire. Pufăind furios, un trup enorm – se vedea bine asta – se zvârcolea de moarte, rupea crengi, iarba scormonea pământul. În cele din urma se făcu tăcere.

— Slava Domnului! făcu Marian. I-am văzut ochii lucind în lumina focului, așa ca am avut o țintă buna.

— Și acum cred ca vom avea liniște – zisei râsuflând ușurat.

Într-adevăr, restul nopții fu liniștit. După un ceas luarăm hotărârea să dormim cu schimbul, căci a doua zi vom avea nevoie de forțe.

V. COMOARA DE FILDEȘ.

PE CÂND STĂTEAM DE VEGHE, a doua oară auzii aproape de pădure unde se afla izvorul, răgetul scurt al unui leu, apoi țipătul de moarte al unei sălbăticiuni și după câțva timp răsunau până la mine mârâituri. O dovadă că mai mulți lei se îndeletniceau să-și sfâșie prada.

Prin asta aveam liniște desăvârșită, iar caii păreau și ei să bănuiască cum că fiarele ne vor lăsa în pace de-acum încolo, căci, se întinseră să doarmă și dânșii.

Când miji de ziua, noi și luaserăm dejunul și dăduserăm cailor ovăz. Apoi încălecarăm și pornirăm în galop spre miazăzi.

Pe la prânz făcurăm iarăși popas. Ajunserăm la un fluviu cam larg și Marian își dădu cu părerea că trebuie să fie Rovuma, apa de graniță spre teritoriul portughez.

Îl străbăturăm și pe țărmul celalalt ridicărăm o tabără. Eram acoperiți de tufe, dar puteam cuprinde cu privirea stepa deasupra fluviului.

După ce îmbucărăm ceva în grabă, Marian scoase iarăși la iveală cele două hărți ale bătrânului Braganza, ținu în lumina focului ca iasă în evidență desenul și începu și privească cu încordare liniile și punctele.

— A se împreuna exact! murmură el.

— Așează-le una peste alta! propusei eu.

Marian mă privi surprins, apoi făcu întocmai, ținu deasupra focului hărțile puse una peste alta și scoase o exclamație de uimire.

— Pe legea mea, Robert! făcu el, agitat. Gândul acesta ți l-a dat însuși Providență. Ia uite aici, e o imagine limpede de tot. Vezi aici munții Nanuli? Crucea e acum în apropierea lor și celelalte linii se potrivesc aici cu schița. Zău așa, bătrânul Braganza a făcut treaba asta cum nu se poate mai bine.

— Într-adevăr – încuviințai eu – astea două hărți cu păcăleală. Așadar pe lângă munții Nanuli. Ăștia se afla la răsărit de capitala Mozambicului. Dacă ajungem la graniță mai avem de mers vreo șapte sute kilometri spre miazăzi. Să păstrăm caii?

— În nici un caz, răspunse Marian pe data. Le vom da drumul când vom avea granița îndărătul nostru. Altminteri englezii ne vor urmări pentru hoție și portughezii ne vor preda fără zăbavă. Dar să lăsăm vorba și să ne vedem de drum. Vezi cele trei puncte colo în fund? Asta înseamnă că cei trei cai au găsit totuși drumul înapoi în cursul nopții.

Aruncai doar o privire spre punctulețele de partea cealaltă a fluviului, care se apropiau repede, apoi ma săltai pe cal, luai alți doi de căpăstru vrui să pornesc, când Marian îmi striga:

— Robert, cei patru cai de prisos să-i lăsăm aici. Ei nu vor face decât să ne împiedece să călărim repede cei treizeci de kilometri pe care îi mai avem până la graniță îi vom face în câteva ceasuri, căci animalele sunt odihnite acum.

Dădui drumul celor doi cai și pornii în galop cu cel pe care-l încălecasem.

Din când în când întorceam privirea, dar nu mai puteam zări cei trei cai. În cele din urma, spre seara, făcurăm ocolul unei mici statui, despre care auzisem ca se afla chiar la graniță.

Călărirăm încă o jumătate de ceas, descălecarăm apoi, întoarserăm caii și le dădurăm drumul să meargă unde or pofti.

— Așa! făcu Marian. Acum am rămas iarăși numai cu picioarele noastre. Și, la drept vorbind, asta îmi e mai plăcut decât călăria. Colo în fața noastră trebuie fie apa. — Acolo ne vom ridica tabăra. Măine vom porni de-a dreptul spre apus și va trebui să ieșim iarăși la fluviul Rovuma. Poate găsim acolo vreun vaporeș cu care s-ajungem la coasta.

— Nu, Mariane, eu socot ca e mai bine să ajungem numai până la Ngomano. Ne putem folosi astfel de fluviul Ludjenda, care izvorăște din lacul Schirwa. Și acest lac e chiar lângă munții Nanuli.

— Așa e – încuviință Marian – în felul acesta ajungem fără să atragem luarea-aminte și în chipul cel mai rapid la ținta noastră.

Aleserăm curând un loc bun de tabăra, ne prepararăm cina în graba, orânduiri veghea și trecu o noapte liniștită.

A doua zi dimineața pornirăm voinicește spre Apus. Dar abia pe la amiaza ajunserăm la fluviul Rovuma și avurăm norocul să găsim într-un sătuleț un kanu bun ca care pornirăm mai departe. Cam lungeam drumul în felul acesta, pentru ca mergeam până la fluviul Ludjenda, dar pe de altă parte eram mai în siguranța pe apa.

N-avem a ne plânge de lipsuri în drum, căci din kanu puteam vana cât ne trebuia, iar Pongo ne pricepea să prindă și pești gustoși.

După zece zile ajunserăm în sfârșit la lacul Schirwa. Kanu-ul îi dădurăm în păstrare căpeteniei unui sat, apoi, după o noapte liniștită petrecută acolo, pornirăm către apus, spre munții Nanuli, aflați la o sută de kilometri depărtare.

Puteam socoti să ajungem cam peste doua zile la locul însemnat cu cruce pe harta. Ziua întâia trecu în liniște, de asemenea și noaptea pe care o petrecurăm lângă o apa mica.

În după-amiaza zilei următoare văzurăm în depărtare crestele colțuroase ale munților Nanuli. Deoarece însă crucea de pe hărți era cu o bucata buna spre răsărit, trebuia să ajungem curând la punctul căutat.

Marian se opri brusc încălzi încăodată hărțile, le examina cu atenție, apoi zise:

— Da? Așa e. În direcția asta trebuie s-ajungem exact la punctul pe care-l indica crucea.

Pornirăm încetișor mai departe. După vreun ceas de drum, Marian zise:

— A! Copacul acela uriaș din stânga, ar fi de pilda, un indiciu foarte bun. Și eu mi-am întipărit foarte exact hărțile vechi... se poate întâmpla ca la rădăcina lui și fie îngropata comoara de fildeș.

— O luam cu noi? întrebai eu, râzând.

— Nu – rase Marian – nu vom avea destula putere pentru asta. Vom stabili numai daca se afla acolo într-adevăr. Va trebui apoi mergem la Mozambic și să dam de veste moștenitoarei, Carmen Braganza, unde se afla locul cu pricina. Cu ajutorul autorităților ea va putea să ridice comoara bunicului.

Tot vorbind ne apropiarăm de copacul uriaș și văzurăm ca se afla lângă un râuleț îngust.

— Hm, asta îmi strica socotelile – zise Marian. Eu îmi făcusem nădejde ca vom găsi fildeșul îngropat între rădăcinile sale.

— Dar bine, Mariane, lucrul e foarte cu puțință. Eu, cel puțin, daca as fi fost în locul bătrânului Braganza as fi abătut cursul râulețului și as fi îngropat fildeșul în albia lui, apoi as fi adus apa înapoi.

Eram la vreo douăzeci de metri de copac când Marian arata spre un fel de jgheab de pământ acoperit cu iarba și tufe.

— Robert, ai dreptate! zise el. Aici trebuie să fi abătut din cale râulețul bătrânul Braganza. Sunt încredințat ca fildeșul trebuie să fie fundul apei în fața copacului.

— Ce-ar fi să abatem apa și să facem săpături? propusei eu.

— E greu, căci n-avem sape. Desi jgheabul asta ar primi apa și ar duce-o mai departe. Dar, lucrul acesta îl vom face abia mâine dimineața – acum ne ridicam tabăra lângă copac.

— Pai, omule, mai sunt doua ceasuri până să se înnopteze. În vremea asta putem zăgăzui apa. E de-ajuns să scormonim albia cu cuțitele noastre și vom vedea îndată dacă se afla comoara acolo.

— Fie și zise Marian – eu ma duc și strâng lemne pentru foc și în vremea asta tu pune-te pe lucru cu Pongo.

După cum spuneam râul era îngust și puțin adânc. Îi puteam vedea fundul format din nisip albicios. După ce statui de vorba cu Pongo meraserăm o bucata în sus pe țărm și în curând găsirăm un loc unde jgheabul era dus în apa chiar.

Cu ajutorul cuțitelor înlăturăm repede ierburile și tufele care țineau apa în loc și chiar numai prin faptul acesta o parte din apa se scurse. Cu ierburile și crengile tăiate construim un dig de-a curmezișul albiei fluviului și după o jumătate de ceas avurăm mulțumirea să constatăm că râul își trimitea apa în jgheabul pe care făcuse Braganza, de sigur cu cine câți ani în urma.

Ne înapoiăm repede la copac. În vremea asta, Marian adunase vreascuri în de-ajuns și acum privea spre albia râului, a cărui apa secase aproape în întregime deja și zise râzând:

— Robert, tot tu să sapi cei dintâi în căutarea comoarei.

Îi făcui pe plac și începui îndată să scot pământul umed, cu ajutorul cuțitului meu. Pongo ajuta de zor cu mâinile – dar se scurse o jumătate de ceas tot nu dădurăm de nimic.

Și cu toate astea gaura săpată avea o jumătate de metru adâncime. Descurajat vroiam să-l pun pe Marian să ma înlocuiască la treaba, când Pongo striga:

— Massers, aici îngropat ceva.

Zvârlii repede pământul de pe locul indicat și atunci ieși la iveală un obiect negricios. Văzui îndată ca era pânză veche de tot, impregnata cu ceva, ca să țină. Și pipăind-o, simții ca într-însa era înfășurat cu un enorm colț de elefant.

Atât Marian, cât și Pongo confirmară aceasta și ne bucurăm din inima că găsiserăm moștenirea celui ucis.

Acoperim repede la loc groapa săpată, apoi înlăturăm digul artificial închiserăm înapoi gura jgheabului. Râul începu să curgă iar în albia să și șterse urmele groapei săpate. A doua zi soarele va usca apa ce mai rămăsese în jgheab și închiderea de pe rău se va acoperi curând cu iarba proaspătă.

Marian tocmai vroia să aprindă focul când Pongo exclama:

— Massers, acolo oameni!

Spunând asta, arată spre munții Nanuli, care puteau fi la vreo trei kilometri depărtare. Acolo se înalță o tromba de

fum negru. Și focul trebuia să fie sus în stânci.

— Probabil vreo expediție – zise Marian după câțva timp – să fim totuși cu luare-aminte, căci acum răspunderea pentru comoara tinerei fete. Uite colo, îndărătul tufișului, putem aprinde un focșor, acre nu va putea fi văzut din munți. Hai să ducem acolo lemnele pe care le-am adunat.

Deoarece în curând urma să se-ntunece, ne grăbirăm se ajunserăm în vreme la locul indicat, în clipa când aprinserăm focul, se lăsă și noaptea.

Mâncărăm ceva, apoi ne culcarăm.

Când Pongo mă schimbă pentru a doua oară la veghe, adormii îndată adânc, dar curând simții o strânsoare puternică la braț și când sării în sus, negrul nostru șopti:

— Liniște, Massers, oameni aproape.

Stinsese focul, eu mă ridicai repede și ciulii urechea:

— Auzi? șopti Marian lângă mine.

Un glas omenesc răsunară de undeva. Un altul îi răspunse mai tare și acum puteam stabili că cei ce vorbiseră se apropiau de noi dindărăt, adică dinspre munți.

— Să ne vârâm în tufiș – șopti Marian – Pongo, tu înlătură cenușa focului!

— Cu siguranță că Wilkens s-a înșelat – zise un glas aspru – cine dracu să-și facă tabăra aici în inima stepei?

— Nici eu nu cred, John – răspunse celălalt glas – dar trebuie să cercetăm. Hai să ocolim tufișul ăsta, apoi ne întoarcem.

Chestia devenea neplăcută. Așa dar, Wilkens era acolo, omul suspectat de a-l fi ucis pe Braganza. Părea că sălășluiește în munți cu câțiva complici imediat îmi dădu în gând că cei patru bandiți pe care-i văzusem la coliba incendiată, erau de-ai lui.

Deodată, cel dintâi bandit spuse:

— Să aprindem lanternele, Jack, altfel ne putem rupe gâtul.

Asta echivala aproape cu descoperirea noastră căci pe întunec Pongo nu putuse înlătura toate urmele focului de tabără.

— Massers fie liniștiți, Pongo face! șopti atunci uriașul.

Și în clipa următoare scoase un pufăit care ar fi făcut pe cel mai iscusit vânător să creadă că un leu e pe aproape. Imediat se auziră două strigăte de spaimă, apoi glasul lui John:

— Frumos foc de tabără a văzut Wilkens. Hai să ne cărăm repede, Jack!

Auzirăm pașii celor doi cari se îndepărtau. Marian râse și zise:

— Pongo, ai avut o idee strălucită. Dar acum trebuie să ne cărăm, căci se poate să-i dea în gând lui Wilkens să împuște leul.

Ieșirăm repede din tufiș, ciulirăm urechile câtva timp, apoi pornirăm spre apus.

Ne ațineam mereu pe marginea râulețului în albia căruia era îngropată comoara de fildeș.

Trecurăm prin apropierea munților Nanuli și la vreo treizeci de metri înălțime observăm lumina unui foc mare, pe care nu-l puteam vedea însă, deoarece o barieră de piatră îl acoperea privirilor noastre.

— Pare să fie într-adevăr un cuib de bandiți – zise Marian – probabil că s-au instalat pentru apărare acolo sus. Las-că anunțăm noi autoritățile despre asta.

Curând avurăm munții în urma noastră și pornirăm de zor mai departe. Până la Mozambic mai erau peste două sute de kilometri.

Merserăm până spre ziuă, apoi făcurăm popas; îmbucurăm ceva și dormirăm până la amiază.

Mai vânarăm apoi o antilopă, mâncarăm o parte, restul îl făcurăm pastramă și după aceea pornirăm iar la drum. Noaptea o petrecurăm în liniște la un foc de tabără.

După patru zile ajunserăm la coasta coloniei portugheze și în golful de forma unei semilune văzurăm insulița Mozambic, pe care se afla capitala cu același nume.

Atinseserăm ținta.

Trecurăm pe țărmul celălalt și aflarăm repede adresa tinerei Carmen de Braganza, care locuia la o familie cunoscută. Capul acestei familii avea o slujbă în administrație și lui îi povestiră fătîș aventurile noastre din Losanda, colonia portugheză de cealaltă parte a Africii.

— Mi s-a raportat despre dumneavoastră – râse slujbașul – dar pe de altă parte am auzit atâta bine de isprăvile dv. încât nici nu voi da curs întâmpinării primite. Ce vă aduce la mine?

Abia acum îi arată Marian scrisoarea celui ucis și istorisi trista poveste. Soția slujbașului luă apoi asupra ei sarcina s-o vestească pe tânăra fată.

Vestea o îndureră nespuse de mult și abia după câteva zile avurăm prilejul s-o cunoaștem pe Carmen. Ea ne rugă să conducem expediția pentru ridicarea comoarei și-i făgăduirăm, căci atât Marian cât și eu aveam impresia că nu făcusem lucrul decât pe jumătate.

Peste zece zile pornirăm iarăși la drum de unde veniserăm. Și cu prilejul acesta am întâmpinat aventuri pe care nici nu le-am visat vreodată» – încheie doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **COMOARA DIN FILDEȘ.**

În numărul următor:

GUZGANII HUGLI-ULUI.

In Numărul
următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

